

Sygn. akt VII U 696/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 13 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy E. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o przeliczenie kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołania E. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...), z dnia 26 kwietnia 2017 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił w stosunku do wnioskodawczyni E. U. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. Wysokość kapitału początkowego wyniosła 96.098,20 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od dnia 1 stycznia 1981 r. do dnia 31 grudnia 1990 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 76,00%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy, wynoszącego 76,00% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego, organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 15 lat i 26 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 20 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił natomiast okresu sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem, tj. okresu od dnia 8 czerwca 1995 r. do dnia 8 czerwca 1995 r., a także okresów od dnia 9 czerwca 1995 r. do dnia 9 czerwca 1995 r., od dnia 10 czerwca 1996 r. do dnia 5 sierpnia 1996 r., od dnia 22 stycznia 1998 r. do dnia 22 kwietnia 1998 r., od dnia 23 lipca 1998 r. do dnia 26 lipca 1998 r., ponieważ okres zarejestrowania w Powiatowym Urzędzie Pracy bez prawa do zasiłku po dniu 14 listopada 1991 r. nie został wymieniony, jako okres składkowy lub nieskładkowy w powołanej ustawie oraz okresu od dnia 17 lipca 1990 r. do dnia 30 września 1990 r. z powodu przebywania przez ubezpieczoną na urlopie bezpłatnym (decyzja z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...), k. 208-210, tom I a.r.).

Ustalając ponownie wartość kapitału początkowego, **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w decyzji z dnia 20 czerwca 2017 r., znak: (...)** wyliczył go na kwotę w wysokości 96.231,96 zł. Podstawa wymiaru kapitału początkowego została przyjęta na kwotę w wysokości 930,44 zł. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 76,21% przez kwotę bazową 1.220,89 zł. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto lata 1981-1990.

Do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek oraz kwot, o których mowa w art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w latach 1981-1990, w których wnioskodawca pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego, przyjęto sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok – odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu w tym roku. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego, organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 15 lat i 26 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 20 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 4 lata, 5 miesięcy i 29 dni (decyzja z dnia 20 czerwca 2017 r., znak: (...), k. 220-222, tom I a.r.).

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., przeliczył emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 lutego 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia kwoty emerytury, przyjętej do ustalenia wysokości emerytury częściowej, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji, zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury częściowej, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwota środków przeniesionych z otwartego funduszu oraz kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Dodał, że kwota emerytury, przyjęta do ustalenia wysokości emerytury, stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Jednocześnie kwota emerytury przyjęta do obliczenia wysokości świadczenia została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej $(161.716,76 \text{ zł} + 331.334,27 \text{ zł})/247,60 = 1.991,32 \text{ zł}$. Od dnia 1 czerwca 2017 r. kwota świadczenia do wypłaty wyniosła 2.001,32 zł (decyzja z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...), k. 33-34, tom II a.r.).

Ubezpieczona **E. U.** w dniu 22 maja 2017 r., złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 czerwca 2017 r., znak: (...). Uzasadniając swe stanowisko, ubezpieczona wyraziła wątpliwość, co do tego, czy organ rentowy prawidłowo obliczył w stosunku do niej wysokość kapitału początkowego, a w konsekwencji również wysokość należnego jej świadczenia emerytalnego. Wskazała, że skierowała do Urzędu Pracy podanie o wydanie zaświadczenia odnośnie tego, czy były odprowadzane składki na fundusz ubezpieczeń społecznych w okresie, kiedy przebywała na zasiłku dla bezrobotnych. Zaznaczyła przy tym, że nie wie, czy organ rentowy uwzględnił w podstawie wymiaru jej świadczenia wynagrodzenie wskazane w przedłożonych przez nią listach płac z okresu jej zatrudnienia w (...) Zakładach (...). W konkluzji odwołania ubezpieczona wniosła o ponowne przeliczenie emerytury, nie formułując przy tym żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem zaskarżonej decyzji. Następnie w piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2017 r. ubezpieczona zakwestionowała także decyzję organu rentowego z dnia 26 kwietnia 2017 r., wnosząc jednocześnie o powołanie biegłego sądowego z zakresu rachunkowości celem zweryfikowania prawidłowości dokonanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyliczeń (odwołanie z dnia 22 maja 2017 r. k. 2, pismo procesowe z dnia 1 czerwca 2017 r. k. 7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosł o umorzenie postępowania na podstawie art. 477⁽¹³⁾ k.p.c. w zakresie, w jakim decyzja z dnia 24 kwietnia 2017 r. została zmieniona przez decyzję z dnia 20 czerwca 2017 r., znak: (...), a decyzja z dnia 26 kwietnia 2017 r., przez decyzję z dnia 21 czerwca 2017 r., znak: (...), a także o oddalenie odwołania w pozostałej części, także w przypadku rozszerzenia odwołania na decyzję z dnia 20 czerwca 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 21 czerwca 2017 r., znak: (...).

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 czerwca 2017 r. organ rentowy podniósł, że ubezpieczona, urodzona w dniu (...), pobiera emeryturę przyznaną w oparciu o treść art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, której wysokość została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 powołanej ustawy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że do odwołania ubezpieczona załączyła zaświadczenie z Urzędu Pracy z dnia 22 maja 2017 r., z którego wynika, że w 1995 r. otrzymała zasiłek w wymiarze 1.296,10 zł. Kwota ta została jednak skorygowana w zaświadczeniu z dnia 22 maja 2017 r., w którym Urząd Pracy stwierdził, że w 1995 r. ubezpieczonej przysługiwał zasiłek w kwocie 1.674,70 zł, w 1996 r. – 1.397,20 zł, w 1998 r. – 1.085,80 zł, a w 2000 r. – 2.612,90 zł. Ponadto przedłożyła także zaświadczenie z Urzędu Pracy z dnia 22 maja 2017 r., z którego wynika, że w 2003 r. otrzymała zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 3.547,50 zł. Organ rentowy wskazał

jednak, że kwoty te zostały uwzględnione przy wyliczaniu kapitału początkowego i emerytury, co potwierdza wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonej za 1998 r. oraz za lata 2000 -2003. Z kolei odnośnie list płac organ rentowy zauważył, że w 1988 r. zaliczył kwotę w wysokości 146.800,00 zł, w 1989 r. kwotę w wysokości 29.787,18 zł i 53.126,00 zł, w 1990 – 84.272,32 zł, w 1991 – 116.413,49 zł, a w 1992 r. – 4.020,33 zł (odpowiedź na odwołanie z dnia 21 czerwca 2017 r. k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona E. U., urodzona w dniu (...), w dniu 6 lutego 2017 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączyła dokumentację poświadczającą przebieg zatrudnienia i wysokość osiąganych dochodów (wniosek z dnia 6 lutego 2017 r. k. 1-4, tom II a.r.).

Z przedłożonej dokumentacji wynika, że w okresie od dnia 1 marca 1978 r. do dnia 27 maja 1980 r. ubezpieczona była zatrudniona w Szpitalu (...) w O., a następnie w okresie od dnia 16 sierpnia 1980 r. do dnia 31 października 1988 r. pracowała w Szpitalu (...) z siedzibą w W.. W okresie od dnia 1 listopada 1988 r. do dnia 8 czerwca 1995 r. ubezpieczona wykonywała pracę na rzecz (...) Zakładów (...), a w okresie od dnia 21 października 1996 r. do dnia 21 listopada 1996 r. była zatrudniona w firmie (...). Następnie w okresie od dnia 13 stycznia 1997 r. do dnia 4 kwietnia 1997 r. ubezpieczona była zatrudniona w zakładzie pracy (...) z siedzibą w Z., w okresie od dnia 2 listopada 1997 r. do dnia 31 grudnia 1997 r. wykonywała pracę na rzecz (...) z siedzibą w D., w okresie od dnia 26 lutego 2004 r. do dnia 25 maja 2004 r. pracowała w firmie (...) z siedzibą w W., a w okresie od dnia 4 kwietnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. świadczyła pracę na rzecz (...) Zakładów (...) z siedzibą w W.. W okresie od dnia 27 sierpnia 1998 r. do dnia 1 stycznia 2003 r. ubezpieczona prowadziła własną działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. (informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych wraz z załącznikami k. 5-15, tom II a.r.).

Z okresu zatrudnienia w (...) Zakładach (...) z siedzibą w W. ubezpieczona E. U. przedłożyła oryginały list płac, na podstawie, których organ rentowy uwzględnił wszystkie wykazane składniki wynagrodzenia, przyjmując wynagrodzenie wyszczególnione w rubryce „płaca razem” w następujących kwotach: 1988 r. – 146.800,00 zł, 1989 r. – 29.787,18 zł i 53.126,00 zł, 1990 r. – 84.272,32 zł, 1991 r. – 116.413,49 zł i w 1992 r. – 4.020,33 zł. Ponadto jak wynika z zaświadczenia wystawionego przez Urząd Pracy (...) W. ubezpieczona w okresach od dnia 9 czerwca 1995 r. do dnia 5 sierpnia 1996 r., od dnia 22 stycznia 1998 r. do dnia 15 września 1998 r. oraz od dnia 11 kwietnia 2000 r. do dnia 30 listopada 2000 r. pozostawała zarejestrowana w charakterze osoby bezrobotnej. Z tego tytułu za okres od dnia 10 czerwca 1995 r. do dnia 31 grudnia 1995 r. otrzymała zasiłek w kwocie 1.674,70 zł, za okres od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 9 czerwca 1996 r. zasiłek w kwocie 1.397,20 zł, za okres od dnia 23 kwietnia 1998 r. do dnia 22 lipca 1998 r. zasiłek w kwocie 1.085,80 zł, a za okres od dnia 26 kwietnia 2000 r. do dnia 25 października 2000 r. zasiłek w kwocie 2.612,90 zł. Jednocześnie za okres od dnia 23 czerwca 1998 r. do dnia 25 czerwca 1998 r. ubezpieczona otrzymała zasiłek chorobowy w kwocie 37,10 zł. Kwoty te zostały uwzględnione przy wyliczaniu kapitału początkowego i emerytury, co potwierdza wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonej oraz wydruki z konta ubezpieczonej, stanowiące podstawę do wyliczenia na jej rzecz przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kapitału początkowego (zaświadczenie wydane przez Urząd Pracy (...) W. z dnia 22 maja 2017 r. k. 35, tom II a.r., wnioski o potwierdzenie ubezpieczenia k. 39-41, wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonego k. 214-215, tom I a.r.).

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił w stosunku do wnioskodawczyni E. U. kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. Wysokość kapitału początkowego wyniosła 96.098,20 zł. Ustalając ponownie wartość kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w decyzji z dnia 20 czerwca 2017 r., znak:(...)wyliczył go na kwotę w wysokości 96.231,96 zł. Podstawa wymiaru kapitału początkowego została przyjęta na kwotę w wysokości 930,44 zł. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 76,21% przez kwotę bazową 1.220,89 zł. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto lata 1981-1990. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego, organ rentowy uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 15 lat i 26 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 20 dni. Łączny okres nieskładkowy przyjęty do obliczenia kapitału początkowego wyniósł 4 lata, 5 miesięcy i 29 dni. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił natomiast okresu

sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem, tj. okresu od dnia 8 czerwca 1995 r. do dnia 8 czerwca 1995 r., a także okresów od dnia 9 czerwca 1995 r. do dnia 9 czerwca 1995 r., od dnia 10 czerwca 1996 r. do dnia 5 sierpnia 1996 r., od dnia 22 stycznia 1998 r. do dnia 22 kwietnia 1998 r., od dnia 23 lipca 1998 r. do dnia 26 lipca 1998 r., ponieważ okres zarejestrowania w Powiatowym Urzędzie Pracy bez prawa do zasiłku po dniu 14 listopada 1991 r. nie został wymieniony, jako okres składkowy lub nieskładkowy w powołanej ustawie oraz okresu od dnia 17 lipca 1990 r. do dnia 30 września 1990 r. z powodu przebywania przez ubezpieczoną na urlopie bezpłatnym (decyzja z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...), k. 208-210, decyzja z dnia 20 czerwca 2017 r., znak: (...), k. 220-222 tom I a.r.).

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., przeliczył emeryturę ubezpieczonej od dnia 1 lutego 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy wskazał, że kwota emerytury, przyjęta do ustalenia wysokości emerytury, stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Jednocześnie kwota emerytury przyjęta do obliczenia wysokości świadczenia została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej ($161.716,76 \text{ zł} + 331.334,27 \text{ zł} / 247,60 = 1.991,32 \text{ zł}$). Od dnia 1 czerwca 2017 r. kwota świadczenia do wypłaty wyniosła 2.001,32 zł (decyzja z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...), k. 33-34, tom II a.r.).

Ubezpieczona E. U. w dniu 22 maja 2017 r., złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 21 czerwca 2017 r., znak: (...). Jednocześnie w kolejnym piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2017 r. ubezpieczona zakwestionowała także decyzję organu rentowego z dnia 26 kwietnia 2017 r., wnosząc jednocześnie o powołanie biegłego sądowego z zakresu rachunkowości celem zweryfikowania prawidłowości dokonanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyliczeń. W treści ww. odwołań ubezpieczona nie podniosła żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem zaskarżonych decyzji (odwołanie z dnia 22 maja 2017 r. k. 2, pismo procesowe z dnia 1 czerwca 2017 r. k. 7 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, jak również na podstawie dokumentacji przesłanej przez organ rentowy, w oparciu, o którą organ rentowy dokonał potwierdzenia okresu ubezpieczenia oraz podstaw wymiaru składek ubezpieczonej ze spornego okresu zatrudnienia, jako okoliczności jednoznacznie wynikających z tych dowodów i nie kwestionowanych przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. U. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość kapitału początkowego ubezpieczonej, a w konsekwencji także wysokość należnego jej świadczenia emerytalnego. Ubezpieczona domagała się zweryfikowania zastosowanego przez organ rentowy sposobu przeliczenia przyznanej na jej rzecz emerytury m.in. z uwzględnieniem list płac wystawionych przez (...) Zakłady (...) z siedzibą w W. z okresu jej zatrudnienia w latach 1988 – 1995. Za te lata organ rentowy przyjął podstawy wymiaru składek wykazane we wskazanych dokumentach na podstawie, których uwzględnił wszystkie wykazane składniki wynagrodzenia, przyjmując wynagrodzenie wyszczególnione w rubryce „płaca razem”. Jednocześnie w odniesieniu do okresów zarejestrowania ubezpieczonej w Urzędzie Pracy (...) W. z prawem do zasiłku, organ rentowy przyjął kwoty wskazane w zaświadczeniach wystawionych przez ww. Urząd co potwierdza wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonej za 1998 r. oraz za lata 2000-2003.

Zgodnie z art. 174 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz.1383) kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Stosownie do treści art. 15 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub

na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W myśl ust. 6 na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Z kolei zgodnie z ust. 2a, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Z powyższych uregulowań prawnych i ukształtowanego na ich tle orzecznictwa sądowego wynika jednoznacznie, że do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego można uwzględnić wyłącznie te składniki wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek w okresie wskazanym do ustalenia tej podstawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2014 r. III AUa 817/13). Wysokość kapitału początkowego ustalić można wyłącznie o wynagrodzenie wykazane, to jest udowodnione, pewne, precyzyjne, a nie jedynie uprawdopodobnione (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2016 r. III AUa 1327/15).

W niniejszej sprawie organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął, z tytułu zatrudnienia ubezpieczonej w (...) Zakładach (...) z siedzibą w W. podstawy wymiaru składek wykazane w dokumentach w postaci oryginałów list płac na podstawie, których uwzględnił wszystkie wykazane składniki wynagrodzenia, przyjmując wynagrodzenie wyszczególnione w rubryce „płaca razem” w następujących kwotach: 1988 r. – 146.800,00 zł, 1989 r. – 29.787,18 zł i 53.126,00 zł, 1990 r. – 84.272,32 zł, 1991 r. – 116.413,49 zł i w 1992 r. – 4.020,33 zł. Zdaniem Sądu przyjęcie ww. kwot jest prawidłowe zważywszy, że wyliczone one zostały przez organ rentowy na podstawie dokumentacji źródłowej w postaci list płac dotyczących ubezpieczonej. Zauważyć należy, że organ rentowy uwzględnił do ustalenia podstawy wymiaru składek za te lata wszystkie wyszczególnione w tych listach składniki wynagrodzenia. Ubezpieczona mogła wprawdzie osiągać rzeczywiste wynagrodzenie wyższe niż te, które przyjął organ rentowy, bo mogły się na nie składać również składniki wynagrodzenia, od których nie było obowiązku odprowadzania składek (choć nie wynikają one z list płac), lecz składniki takie nie mogą być przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego. Ponadto jak wynika z zaświadczenia wystawionego przez Urząd Pracy (...) W. ubezpieczona w okresach od dnia 9 czerwca 1995 r. do dnia 5 sierpnia 1996 r., od dnia 22 stycznia 1998 r. do dnia 15 września 1998 r. oraz od dnia 11 kwietnia 2000 r. do dnia 30 listopada 2000 r. pozostawała zarejestrowana w charakterze osoby bezrobotnej. Z tego tytułu za okres od dnia 10 czerwca 1995 r. do dnia 31 grudnia 1995 r. otrzymała zasiłek w kwocie 1.674,70 zł, za okres od dnia 1 stycznia 1996 r. do dnia 9 czerwca 1996 r. zasiłek w kwocie 1.397,20 zł, za okres od dnia 23 kwietnia 1998 r. do dnia 22 lipca 1998 r. zasiłek w kwocie 1.085,80 zł, a za okres od dnia 26 kwietnia 2000 r. do dnia 25 października 2000 r. zasiłek w kwocie 2.612,90 zł. Jednocześnie za okres od dnia 23 czerwca 1998 r. do dnia 25 czerwca 1998 r. ubezpieczona otrzymała zasiłek chorobowy w kwocie 37,10 zł. Kwoty te zostały uwzględnione przy wyliczaniu kapitału początkowego i emerytury, co potwierdza wykaz wprowadzonych dochodów ubezpieczonej oraz wydruki z konta ubezpieczonej, stanowiące podstawę do wyliczenia na jej rzecz przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie przychylił się do utrwalonego już zresztą poglądu judykatury, że przy ustaleniach wysokości wynagrodzeń w toku postępowania sądowego obowiązuje zasada, że muszą one być oparte na konkretnych dowodach, uwzględnione mogą być jedynie te składniki pensji, co do których jest pewność, że zostały one rzeczywiście pracownikowi wypłacone (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 marca 2014 r. sygn. akt III AUa 899/13). Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Dopiero zebrana dokumentacja może zostać poparta zeznaniami świadków. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Nie jest możliwe udowadnianie jej jedynie przy pomocy zeznań świadków, czy strony. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty

wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, czy też kapitału początkowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015 r. sygn. akt III AUa 1807/14).

Reasumując, Sąd Okręgowy stwierdził, że organ rentowy prawidłowo przyjął do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenie stanowiące kwoty podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za lata zatrudnienia ubezpieczonej w (...) Zakładach (...) z siedzibą w W., wynikające z przedłożonych list płac. W powyższym zakresie ubezpieczona nie przedstawiła żadnej dodatkowej, konkretnej dokumentacji, na podstawie której można byłoby ustalić, że osiągała faktyczne wynagrodzenia stanowiące podstawę wymiaru składek wyższe niż te przyjęte przez organ rentowy. W tym miejscu wypada zaznaczyć, że obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne (art.232 k.p.c.). W tym przypadku to na ubezpieczonej ciążył obowiązek przedstawienia dowodów dla udowodnienia spornych okoliczności. Musiałyby być to być jednak środki dowodowe, które pozwolą na wiarygodne ustalenie okoliczności faktycznych, bo jak wskazano to już powyżej, przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań, które pozwalałyby na ustalenie wynagrodzenia, będącego bazą do wyliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego, w sposób przybliżony lub prawdopodobny.

W odwołaniu od decyzji z dnia 24 kwietnia 2017 r., znak: (...) oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: (...) ubezpieczona wyraziła wątpliwość, co do sposobu obliczenia wysokości należnego jej świadczenia i wniosła o ponowne przeliczenie emerytury, nie formułując jednak przy tym żadnych merytorycznych zarzutów pod adresem zaskarżonych decyzji, stanowiących podstawę do jej zakwestionowania, a odnoszących się do wyliczeń wysokości świadczenia przyjętych przez ZUS. Tym samym skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów, prowadzących do podważenia zasadności decyzji z dnia 24 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r. W konsekwencji Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego od spraw rachunkowości.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy nie mając podstaw do uwzględnienia odwołania od decyzji z dnia 24 kwietnia 2017 r. oraz z dnia 26 kwietnia 2017 r., na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)